

Ἀρχ. Σαράντη Σαράντου

Χειροτονία διακονισσῶν

Ἄλλοτε δειλά καί ἄλλοτε πύο θαρρετά ἀπό συγκεκριμένους ἐκκλησιαστικούς παράγοντες ἐπανέρχεται "ἄνωθεν" τό θέμα "τῶν διακονισσῶν" στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Κυριότερος προπαγανδιστής τῆς παραπάνω πρότασης εἶναι ὁ ὁμότιμος καθηγητής τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Εὐάγγελος Θεοδώρου, ὁ ὁποῖος ἐπί τριάντα περίπου χρόνια μέ τίς σχετικές μελέτες του προσπαθεῖ νά πείσει τούς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχες τῆς ἀνά τήν οἰκουμένη Ὁρθοδοξίας νά προβοῦν χωρίς ἀναστολές σέ χειροτονίες διακονισσῶν.

Ἡ τελευταία μελέτη τοῦ κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου "Οἱ διακόνισσες στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας" ἀνακοινώθηκε στήν "Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν" τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, στό χειμερινό πρόγραμμα 2002-2003 καί ἐκδόθηκε τό 2004 στόν τόμο "ΦΥΛΟ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ - Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ" τῆς ὡς ἄνω Ἀκαδημίας. Ἡ μελέτη αὐτή ἀποτελεῖ τήν πάγια θέση τοῦ κ. καθηγητοῦ, παραλλαγές τῆς ὁποίας ἔχει ἐκφωνήσει καί δημοσιεύσει ἐπανειλημμένα σέ διάφορες συσκέψεις καί διορθόδοξα συνέδρια.

Συγκεκριμένα, στά διορθόδοξα θεολογικά Συνέδρια τοῦ 1975 στό Etchmiadzin-Erevan τῆς (τότε Σοβιετικῆς) Ἀρμενίας, τοῦ 1976 στήν ἱερά Μονή Agapia τῆς Ρουμανίας, τοῦ 1980 στό St. Vladimir's Orthodox Seminary τῆς Ν. Ὑόρκης, τοῦ 1988 στή Ρόδο, τοῦ 1990 στήν Κρήτη, τοῦ 1994 στή Λειβαδιά, τοῦ 1996 στήν Addis Abeba τῆς Αἰθιοπίας, τοῦ 1996 στή Δαμασκό τῆς Συρίας καί τοῦ 1997 στήν Κωνσταντινούπολη οἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Θεοδώρου προκαλοῦσαν ἐνδιαφέρον γιά τό θέμα. Παρά ταῦτα καί μολονότι ὁ κ. καθηγητής ἰσχυρίζεται τήν consensus (=συμφωνία) τῶν ἱστορικοθεολογικά μορφωμένων, ὅμως πρακτικά κανεῖς ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν δέν ἔχει τολμήσει νά χειροτονήσει διακόνισσες, παρά τίς ἐνθουσιώδεις προτροπές τοῦ κ. Θεοδώρου.

Στήν παραπάνω μελέτη του ὁ κ. Καθηγητής ἀναφέρει κείμενα Ἀποστολικά καί Μεταποστολικά μέχρι καί κάποια "Νεαρά" τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου (610-614μ.Χ.) πού κάνει λόγο γιά τίς διακόνισσες. Ἐπίσης στά Ἱεροσολυμιτικά Δίπτυχα τῆς Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, πού ἀνάγονται στό 12^ο αἰῶνα, μνημονεύονται δύο φορές διακόνισσες μεταξύ διακόνων καί ὑποδιακόνων.

Ὅσον ἀφορᾷ στήν τελευταία πληροφορία τῶν Ἱεροσολυμιτικῶν Διπτύχων τῆς Λειτουργίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι θά ὑπῆρχε ἡ ἀναφορά στίς διακόνισσες, μολονότι ὁ θεσμός τους εἶχε παῦσει νά λειτουργεῖ πρό πολλοῦ χρόνου, πράγμα τό ὁποῖο συμβαίνει στά λειτουργικά μας κείμενα, γιά νά ἐκφράζουν τή διαχρονικότητα καί τήν καθολικότητα τῆς θείας Λειτουργίας. Ὁ "λειτουργικός χρόνος" ἐνώνει χαρισματικά τό

παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον, τή στρατευομένη μέ τή θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, διαφυλάσσοντας ένίοτε ιστορικά στοιχεία τοῦ παρελθόντος, τά όποία μεταγενέστερα δέν ισχύουν. Παραμένουν όμως ως μή εὐχρηστοί λειτουργικοί τύποι γιά νά εκφράσουν τή λειτουργική καθολικότητα.

Οί άρμοδιότητες τών διακονισσών ποτέ δέν ἦταν λειτουργικές. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ό άγιορείτης στό Ἱερό Πηδάλιο, (Σχόλια τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Ἁγιορείτου στόν ΙΘ' ἱερό κανόνα τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου) πού εἶναι βιβλίό άμυθήτου άγιοπνευματικῆς καί έπιστημονικῆς άξίας, τεκμηριώνει ιστορικά τίς άρμοδιότητες τών διακονισσών. Διακονούσαν όπως άκριβώς σήμερα στά γυναικεία μοναστήρια οί εκκλησάρισσες καί ιδιαίτερα βοηθοῦσαν τίς κατηχούμενες πού προσέρχονταν στό Βάπτισμα γιά νά άποδυθοῦν ἢ νά ένδυθοῦν καί ένδιάμεσα νά άλειφθοῦν μέ τό άγιο λάδι σ' όλο τους τό σώμα, πράγμα πού ἦταν άνάρμοστο νά τελοῦν οί βαπτιστές κληρικοί.

Ἐπίσης σύμφωνα μέ τήν τάξη τών πρώτων χριστιανικῶν χρόνων οί διακόνισσες ως νεωκόροι τοποθετοῦσαν τούς προσερχομένους στό θεία Λατρεία στό αντίστοιχο τμήμα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, στόν κυρίως ἱερό ναό ἢ στό νάρθηκα άνάλογα μέ τήν πνευματική τους εκκλησιαστική κατάσταση.

Ἡ κυριότερη όμως άρμοδιότητα τών διακονισσών ἦταν ἡ φροντίδα τών πτωχῶν, τών χηρῶν καί τών όρφανῶν καί τών άλλων πού εἶχαν πραγματικές άνάγκες.

Οί πνευματοφόροι διάκονοι καί οί διακόνισσες μακριά άπό λειτουργικές ύποχρεώσεις βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή μάχιμης καταξιωμένης φιλανθρωπίας.

Γεγονός πάντως εἶναι ότι σύσσωμη ἡ λειτουργική έμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας πρώιμα συνέστειλε τό θεσμό τών διακονισσών. Αὐτή ἡ μακρά ἱερά σιωπή τοῦ θεσμοῦ τών διακονισσών κρατάει καί τούς ύπευθύνους Ἱεράρχες μας άνά τήν Οἰκουμένη σέ σεβασμό μπροστά στην ἱερή παύση τοῦ θεσμοῦ.

Ἦδη μέχρι τόν έβδομο ἢ καί δωδέκατο αἰώνα ἡ Ἐκκλησία μας κατέχοντας τό πλήρωμα τῆς έν Χριστῷ άληθείας καί πίστεως, μεστή τῆς άποστολικῆς, τῆς μαρτυρικῆς, τῆς όσιακῆς καί έπισκοπικῆς έμπειρίας, χει-ρίζεται τούς θεσμούς της καί τίς ποιμαντικές πρακτικές της σύμφωνα μέ τό σωτήριο συμφέρον τών μελῶν της καί όλοκληροῦ τοῦ πληρώματός της.

Σιγήθηκε, λοιπόν, ό θεσμός τών διακονισσών διακριτικότατα γιά πολλούς καί διαφόρους λόγους. Ἴσως κάποιους άπό αὐτούς μπορούμε νά άποκρυπτογραφήσουμε.

1. Μετά τόν έβδομο αἰώνα ώρίμασε καί άποκρυσταλλώθηκε ἡ δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, άφοῦ όλοκληρώθηκαν οί μακρές δογματικές συζητήσεις στίς έπτά Οἰκουμενικές Συνόδους. Μαζί ώρίμασαν καί οί εκκλησιαστικοί θεσμοί μέ άποτελεσμα τή διακριτική συστολή τοῦ θεσμοῦ τών διακονισσών καί τήν όριστική παύση.

2. Ἐν τῷ μεταξύ τό θεομητορικό δόγμα πῆρε τήν όρθή θέση του μέσα στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ "Μήτηρ καί Παρθένος" εἶγινε τό πιό ισχυρό άρχέτυπο γιά τίς πιστές

γυναίκες, ώστε να προτιμούν τό έμφυτο μητρικό χάρισμα ή τόν έν Χριστώ άφιερωμένο παρθενικό βίο από τίς υπεύθυνες υποχρεώσεις τής διακόνισσας, πού μπορούν να έπωμισθουν άνετότερα οι άνδρες διάκονοι. Οί άνδρες δέν έχουν τήν αποκλειστική ευθύνη τής τεκνογονίας, τής ανατροφής τών παιδιών ή τής συνεπούς διεκπεραιώσεως τών πολλών διακονημάτων μέσα στις έν Χριστώ μοναστικές Άδελφότητες. Η Μήτηρ και Παρθένος άπετέλεσε τό συμβατότερο μέ τή γυναικεία ψυχολογία άρχέτυπο πού πήρε τή θέση τής ιερής μητρότητας και τών συνεπειών της, αντίστοιχης πρός τή θεομητορική. Τύποι Άνθούσας κατέχουν επίλεκτη θέση στό σώμα τής Έκκλησίας ως καταξιωμένες μητέρες και πιστές σύζυγοι, πού προκαλούσαν άκόμη και τό θαυμασμό τών ειδωλολατρών άνδρών.

Άν άμεσα ή βουλή του Κυρίου μας Ίησού Χριστού από τήν άρχή έκδηλωνόταν άπερίφραστα έτσι ώστε να μήν είχε έπιτρέψει καθόλου τή λειτουργία αυτού του θεσμού τών διακονισσών, τότε ίσως να ήταν πίο εύσταδές τό έπιχείρημα τών φεμινιστριών, ότι ή Έκκλησία κάνει διακρίσεις ανάμεσα στα φύλα, ευνοώντας τούς άρρενες.

Και πάλι όμως θά υπήρχε και πάντοτε υπάρχει τό ούσιώδες έπιχείρημα. Ο ίδιος ο θεάνθρωπος Κύριος δέν έδωσε τό χάρισμα τής διακόνισσας ούτε στην Άγία Μητέρα Του, τήν Παναγία. Θά τής άξιζε ασφαλώς και ή άπονομή του ύψιστου χαρίσματος τής Αρχιερωσύνης και τής Ίερωσύνης. Όμως ή Κυρία Θεοτόκος έμεινε άποφατικά έκτός τοιούτων διεκδικήσεων. Η Όρθόδοξη Έκκλησία μας τιμά και γεραίρει τήν Παναγία ως Βασίλισσα τών Ουρανών και ως τήν πρώτη και μόνη Πνευματοκαταξιωμένη Μητέρα και Παρθένο έκτός πάντως οίασδήποτε βαθμίδος Ίερωσύνης.

Και τούτο φυσικά δέν είναι καθόλου τυχαίο. Η Κυρία Θεοτόκος ως νέα Εύα, ευαγγελισθείσα και θεωθείσα μέ τήν άκτιστη Χάρη του Άγίου Πνεύματος καταξιώνεται του μοναδικού θεομητορικού χαρίσματος χριστοακεραιουμένου όμου και του Παρθενικού χαρίσματος. Έτσι άποκαθιστά τήν παράβαση τής προμήτορός μας Εύας, ή όποία έχασε τόν Παράδεισο και μαζί παρέσυρε και τό σύζυγό της στην παρανομία, λόγω άκριβώς τής αυτόνομης άπαίτησής της για θέωση μέ τήν πλανερή συμβουλή του όφεως.

Η Παναγία μας πάνω και έξω από αυτόνομη βούληση και άπαίτηση, μέσα και μετά από χαρισματική χρήση τής καλοπροαίρετης βούλησής της, συλλαμβάνει εκ Πνεύματος Άγίου, κυφορεϊ, γεννά, σαραντίζει, ανατρέφει τό Χριστό, τόν παρακολουδει μέχρι θανάτου, πρώτη τόν βλέπει Άναστάντα και μετέχει αιωνίως μεταστάσα εις τούς Ουρανούς, γενομένη τό χριστοκαθολικότερο πανάγιο πρόσωπο, πού άγκαλιάζει όλους τούς άνθρώπους μέ τίς ασίγαστες πρεσβείες Της, έξαιρέτως μάλιστα τούς ευσεβείς και όρθοδόξους πιστούς.

Άν ή Κυρία Θεοτόκος και οι μετ' Αυτήν Άγιες γυναίκες ειχαν ως πρώτη και μόνη διεκδίκηση τήν έν Χριστώ θέωση, οι δε βαθμίδες τής ιερωσύνης άρχής γενομένης από τήν τής διακονίας άποτελούν δοτές χαρισματικές διακονίες μέσα στό Σώμα του Χριστού και τής Έκκλησίας από τόν ίδιο τό Σωτήρα Χριστό, γιατί να υπάρχει διεκδίκηση ιερατικού διακονήματος από τίς πιστές γυναίκες τής εκκλησίας; Γιατί επίσης άκόμα και ποιμένες τής Έκκλησίας να αισθάνονται ότι υποτιμούνται οι γυναίκες, επειδή δε μετέχουν τής διακονικής ιερωσύνης;

3. Δυστυχώς ο Δυτικός ούμανισμός στένεψε τά θεανθρώπινα μέτρα τής άδιαίρετης Έκκλησίας του Χριστού, τή χώρισε και τήν κατέστησε μέ τήν Παπική και τήν

Προτεσταντική πλάνη ἐγκόσμιο ὄργανισμός. Μαζί στένεψαν καί τά ἀνθρωπολογικά ὄρια, ἀφοῦ ἡ ἄκτιστη Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔγινε ἄγνωστη, μετετρέπη σέ κτιστή Χάρη μέ ἀλλοτριωτικές συνέπειες στή ζωή τῶν ἀνθρώπων τῆς Δύσεως. Ἡ μητρότητα ἄρχισε σταδιακά νά ὑποτιμᾶται τόσο ἀπό τό κοινωνικό περιβάλλον, ὅσο καί μέσα στήν ψυχή τῆς ἴδιας τῆς γυναίκας. Ἡ γυναικεία προσωπικότητα μετετρέπη σέ ἀντικείμενο σαρκολατρείας καί λοιπῆς ἐκμετάλλευσης.

Ἐπομένως στή συνολική συνείδηση τῶν ἀνθρώπων μειώθηκε καί ἡ αὐτοεκτίμησή της ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ μέ ἀποτέλεσμα οὔτε καὶ νά φαντάζεται τόν ἑαυτό της στό ἱερατικό ἀξίωμα τῆς διακόνισσας, ἀλλά οὔτε καί ἡ κοινωνία νά ἀνέχεται πλέον τήν ἀνάρρησή της σέ ἱερατικό ἀξίωμα.

Στό βαθμό λοιπόν πού καί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπηρεαζόμενη ἀπό τήν κοσμική οὐμανιστική νοοτροπία χάνει τήν ἐκτίμησή της πρός τή γυναίκα, δέν μπορεῖ νά φαντασθεῖ τή γυναίκα σέ ἱερατικό ἀξίωμα. Συνοπτικές ἐσωτερικές πνευματικές διαδικασίες κρατοῦν τήν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων πρός τή γυναίκα στό καθαρά κοσμικό ἐπίπεδο, μήν ἐπιτρέποντας κανένα περιθώριο συμμετοχῆς τῆς γυναίκας στήν ἱερωσύνη, ἔστω καί στήν κατώτερη βαθμίδα της, τῆς διακονίσης.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ποτέ δέ θά ἐρχόταν στό προσκήνιο τό θέμα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, ἂν ἐξακολουθοῦσε νά ὑπάρχει ἡ ἐλευθερία πού ὑπῆρχε λίγα χρόνια πρὶν στήν πατρίδα μας, στήν Ἐκκλησία μας καί στόν κόσμο γενικότερα.

Ἡ νέα τάξη πραγμάτων ὀρίζει τά τοῦ κόσμου, καθοδηγεῖ τούς πάντες στήν πανθησκεία. Ὅσοι λοιπόν κατευθύνουν τά πράγματα τοῦ κόσμου προωθοῦν καί μέσῳ τοῦ νεοεποχίτικου οἰκουμενισμοῦ πρακτικές ἐξομοιώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν θρησκείων. Ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν ἐξομοιώνει τούς ὀρθόδοξους μέ τούς Προτεστάντες, πού ἤδη ἔχουν δεχθεῖ καί στίς τρεῖς βαθμίδες τῆς Ἱερωσύνης διά χειροτονίας γυναῖκες. Ἄν καί μεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δεχθοῦμε στόν πρώτο βαθμό τῆς Ἱερωσύνης, στό τοῦ διακόνου, καί γυναῖκες διά χειροτονίας, ἀνοίγει εὐκολά ὁ δρόμος γιά γενίκευση τῆς ἱερωσύνης καί στούς λοιπούς βαθμούς μέ ἀνάλογα Ὁρθολογικά - Ἐξωεκκλησιαστικά ἐπιχειρήματα, σάν αὐτά πού καδιε-ρώνουν τίς διακόνισσες στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἐν τῷ μεταξύ μεγάλη κινητικότητα παρατηρεῖται στούς κόλπους τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας" γιά τήν καθιέρωση γυναικῶν διά χειροτονίας στούς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης. Λειψανδρία μαστίζει τίς τάξεις τοῦ Παπικοῦ κλήρου λόγω τῆς κακόδοξα θεσπισθείσης ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας καί ὄχι μόνο. Γι'αὐτό γυναικεῖες παπικές μοναστικές ἀδελφότητες ἐπηρεασμένες ἀπό τίς "νέες" ποιμαντικές προτεσταντικές πρακτικές διεκδικοῦν μᾶλλον σοβαρά μετοχές στήν παπική ἱερωσύνη. Ἄν δέν ἀξιολογήσουμε ἐκκλησιολογικά τούς παραπάνω ἀπό δέκα αἰῶνες ἱερῆς παύσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν, τότε ἀσφαλῶς θά παραπαίουμε μέσα στά ἀσφυκτικά ὄρια τῆς ἐνδοκοσμικῆς, μή ὀρθόδοξης λογικῆς.

Δυστυχῶς ἡ ἐκκοσμικευτική οἰκουμενιστική ἢ παγκοσμιοποιητική νοοτροπία πιέζει ὅλους μας νά ντοπαρισθοῦμε μέ τά φάρμακα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἀπό ἐπαῖτες τῆς θείας Χάριτος καί τοῦ Θεοῦ ἐλέους διδασκό-μαστε ἀπό τά media νά γινόμαστε διεκδικητές μέ κίνδυνο νά χάσουμε ὅ,τι πιό ἀπαραίτητο καί ὅ,τι πιό πολύτιμο, πού εἶναι ἡ σωτηρία μας.

Δυστυχώς τά σύγχρονα φεμινιστικά κινήματα αποπροσανατολί-ζουν και τις γυναίκες, αλλά και τους άνδρες. Θά έπρεπε, αν πραγματικά ενδιαφέρονται για τό αληθινό πρόσωπο και τήν αξία τής γυναίκας άνδρες και γυναίκες φεμινιστές και φεμινίστριες νά μήν έπιτρέπουν μέ τή δύμαμη και τήν πειδώ του λόγου τουλάχιστον, νά έξευτελιζεται τό γυναικειο πρόσωπο μέσα στό παρατεινόμενο και όσημέραι αυξανόμενο σεξομάρκετιγκ. Θά έπρεπε μέ ζήλο και μέ θεοσθένεια νά στιγματίζεται ό ποταπός και θάναυσος παντοειδής χειρισμός τής γυναίκας από τούς ασύ-δοτους περιφερόμενους ανενόχλητα χειριστές τών γυναικείων ύποθέσεων.

Οί φεμινιστές ποιμένες και οί χριστιανές φεμινίστριες θά πρέπει νά βοηθήσουν πάσει δυνάμει νά μήν είναι οί εργαζόμενες γυναίκες εύκολο σεξοαντικείμενο στά χέρια τών προϊσταμένων του δημοσίου ή τών εργοδοτών του ιδιωτικού τομέα. Τά όντως προβλήματα τών γυναικών σήμερα δέν είναι ή "φεμινιστική απαιτήση" έπαναλειτουργία του θεσμού τών διακονισσών. Αν αγαπάμε και ενδιαφερόμαστε για τή γυναίκα, θά πρέπει νά τής έμπνεύσουμε χριστοπαιδαγωγικά νά υπερβεί τό άπιαστο όραμα τής καριέρας ή μαζί μέ αυτό νά προσγειωθεί στόν εύγενή ρόλο τής συζύγου μέσα στον τίμιο και εύλογημένο γάμο και στόν ύψιστο και υπερευλογημένο, κατά τό θεομητορικό πρότυπο, ρόλο τής μητέρας. Πανευτυχείς και παμμακάριες σεμνές χριστιανές μητέρες ποτέ δέν διανοούνται διεκδικήσεις για εκκλησιαστικά "αξιώματα", άφοϋ είναι πληρωμένες από τόν θυσιασθέντα για χάρη μας Χριστό νά τά αντιπροσφέρουν στά παιδιά τους και στους συζύγους τους.

Αν αληθινά σεβόμαστε και αγαπάμε τή γυναίκα μπορούμε νά τή βοηθήσουμε νά βρει έστω μιά μικρή part time άπασχόληση για νά ανταπεξέρχεται μαζί μέ τό σύζυγό της στά δύσκολα σημερινά οικονομικά δεδομένα.

Αν αληθινά αγαπάμε και σεβόμαστε τή γυναίκα, δέ χρειάζεται νά τήν ξεμυαλίζουμε μέ έωλες προοπτικές του θεσμού τών διακονισσών αλλά μπορούμε μέ όση δύναμη λόγου και διάκριση διαθέτουμε ως Όρθόδοξη Έκκλησία νά παρακαλούμε τούς κυβερνήτες μας νά τηρούν τούς νόμους που προστατεύουν τή γυναίκα στην όλη δραστηριότητά της μέσα στην κοινωνία και νά μή γίνεται αντικείμενο (res) έκμεταλεύσεως.

Αν αληθινά αγαπάμε και σεβόμαστε τή γυναίκα, θά πρέπει νά τής προβάλλουμε τήν ταπείνωση τής Παναγίας προσωπικότητας τής Κυρίας Θεοτόκου, μέ τήν όποια γαλούχησε και ανέθρεψε τόν Κύριό μας, τόν συνόδευσε άπλά, ταπεινά και άθόρυβα μέχρι τήν ταφή Του και τήν Ανάστασή Του. Έτσι θά βγάλει παιδιά Αγίους, όπως οί Άγιες Μητέρες τών Αγίων Ίεραρχών, που φυσικά δέ διανοήθηκαν νά χειροτονηθούν διακόνισσες. Η μητέρα του ιεροϋ Χρυσοστόμου χρόνια και χρόνια εν άγία χηρεία δέ θά μπορούσε νά διεκδικήσει χειροτονία διακόνισσας;

Ειδικότερα οί άγιες ήγουμένες και οί Άγιες μοναχές που γνωρίζουν τήν τόσων αιώνων ιερή παύση του θεσμού τών διακονισσών, μέ τί παρησία και μέ ποιά νοοτροπία μπορούν νά ζητήσουν χειροτονία διακόνισσας; Αφοϋ γνωρίζουν ότι άφετηρία όλων αυτών τών διεκδικήσεων είναι ό κρυπτόμενος έκκοσμικευτικός οικουμενισμός, πώς μπορούν νά πέσουν θύματα αυτού του εκκοσμικευτικού φρονήματος;

Οί άγιες ήγούμενες και οί άγιες μοναχές έχουν ως πανάγιο άρχέτυπο μοναχικής εν Χριστώ ζωής τήν Κυρία Θεοτόκο. Πώς λοιπόν, μέ τί καρδιά, μέ ποιά παρησία θά ζητήσουν χειροτονία διακόνισσας, έργο που ούτε ζήτησε, αλλά και που ούτε τής δόθηκε από τό Χριστό;

Ὁ καθηγητής κ. Θεοδώρου, ὅπως καί ἄλλοι παρακινήμενοι ἀπ' αὐτόν παρουσιάζουν μέ ἐνθουσιασμό τό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πού χειροτόνησε ὅπως ισχυρίζονται, δύο διακόνισσες. Ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ἡ ἐξαίρεση ἐπιβεβαιώνει τόν κανόνα. Μολονότι ὁ Ἅγιος προσέβη σέ μιά μή συνηθισμένη γιά τήν ἐποχή του ποιμαντική πράξη, δέν κατάφερε νά ἐνεργοποιήσει περαιτέρω τό θεσμό τῶν διακονισσῶν γιατί δέν ἦταν αὐτός ὁ σκοπός του. Ἄν σήμερα ἦταν καί σωματικῶς παρών ὁ Ἅγιος δέν θά ἤθελε οἱ μοναχές του νά ὑπέκυπταν πρῶτες στήν οἰκουμενιστική, παγκοσμιοποιητική καί φεμινιστική νοοτροπία τῆς καθιέρωσης τῶν διακονισσῶν, πράγμα τό ὁποῖο τεκμαίρεται ἀπό ὅλη τήν πολλή πλούσια ἐκκλησιολογική του κατάρτιση καί τήν πολλή διακριτική του ποιμαντική εὐαισθησία. Ὅμως στήν τελευταία Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ὁκτώβριο 2004, ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Ἰδρας μετά ἀπό ἔρευνα ἐβεβαίωσε τούς Ἱεράρχες ὅτι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος καθιέρωσε δύο μοναχές ὡς ὑποδιακόνισσες χωρίς καμία νέα τελετουργική διακονία, παρά μόνο μέ τήν "εὐλογία" νά κοινωνοῦν τίς ἄλλες μοναχές, ὅταν χρειαζόταν. Κατά τά λοιπά ἐκτελοῦσαν χρέη νεωκόρισσας, πού διακονοῦσαν ἐντός τοῦ ἱεροῦ βήματος, ὅπως σ' ὅλα τά σημερινά γυναικεία μοναστήρια. Μετά τόν Ἅγιο Νεκτάριο, λέγει ὁ κ. Θεοδώρου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καθιέρωσε μόνο στήν Αἴγινα διακόνισσες καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, ὅταν ἦταν Μητροπολίτης Δημητριάδος καθιέρωσε ὡς διακόνισσα στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Σπυρίδωνος Προμυρίου τήν ἡγουμένη τῆς ἱεῖρας Μονῆς Εὐθυμία.

Ἀπό ὅλα τά παραπάνω καταδεικνύεται ὅτι τό σῶμα τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένη Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, τόσο ἀπό τῆς πλευρᾶς τῶν Ἐπισκόπων, ὅσο καί ἀπό τῆς πλευρᾶς τοῦ λαοῦ φαίνεται πολύ ἀπρόθυμο νά ἀποδεχθεῖ ἓνα ἀπό αἰῶνων παυμένο ἱερό θεσμό, τό θεσμό τῶν διακονισσῶν.

Ὁ κ. Θεοδώρου στό τέλος τῆς μελέτης καί ὁμιλίας του προτρέπει ἔντονα τό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος καί κατ' ἐπέκταση ὅλους τούς Ἀρχιερεῖς νά προβοῦν σέ χειροτονίες διακονισσῶν ἐπειδή ἐξακολουθεῖ, ὅπως λέγει, νά ὑφίσταται "δυνάμει ἡ χειροτονία τῶν διακονισσῶν". Ἡ περισσότερο τῶν δέκα αἰῶνων πρακτική τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τίς χιλιάδες τῶν Ἐπισκόπων, ἱερέων, διακόνων, μοναχῶν καί λαϊκῶν ἦταν σέ πνευματική καί λειτουργική ἀφασία, πού δέν ἔβαλαν σέ λειτουργία τό θεσμό; Οὐδεῖς ἐξ αὐτῶν ἐπί αἰῶνες δέ σκεπτόταν λειτουργικά, παρά μόνο μιά, δύο, τρεῖς περιπτώσεις πού προαναφέραμε;

Ὅσον ἀφορᾷ στή χειροτονία τῶν ἡγουμενισσῶν σέ διακόνισσες ἔχουμε νά παρατηρήσουμε ὅτι τό ἡγουμενικό ἀξίωμα-διακόνημα στήν Ἐκκλησία εἶναι τό πρῶτο μέσα στήν ἱερά Μονή καί ὑπέρκειται τοῦ τῆς διακονίσσης. Δέν εἶναι δυνατόν ἡ ἡγουμένη μέ τόσες πολλές θεσμικές ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ Χριστοῦ καί κάθε μιᾶς ἀδελφῆς χωριστά νά ἔχει καί τίς εὐθύνες τοῦ διακονικοῦ ἀξιώματος. Ὅσον ἀφορᾷ στίς μοναχές, αἰῶνες τώρα, ἐναλλάσσονται στή διακονία τοῦ ἱεροῦ βήματος οἱ καταλληλότερες, χωρίς καμία ἀπ' αὐτές νά ἔχει πάγιες ἀπαιτήσεις, πού θά δημιουργηθοῦν μέ τήν ἀδηλή καί κρύφια ἀνταγωνιστική διεκδίκηση χειροτονίας.

Γνωρίζουμε ἀπό τό λεπτό καί εὐαίσθητο ἔργο τῆς ἱεῖρας ἐξομολογήσεως τῶν γυναικείων μοναστηριῶν, ὅτι ἡ θέση τῆς Ἁγίας Ἡγουμένης εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολη. Χρειαζέται πολύ ἀγιοπνευματικό φωτισμό καί διάκριση γιά νά κρατάει πνευματικές ἰσορροπίες ἀνάμεσα στίς γυναικείες μοναχές πού τίς ἔχει συνέχεια δίπλα τῆς ἐπί ὀλόκληρο τό εἰκοσιτετράωρο. Ἄν χειροτονηθοῦν κάποιες διακόνισσες, θά ἐγείρονται ἀκατάπαυστα προβλήματα ἀνταγωνισμοῦ

ακόμα μεγαλύτερα από τὰ ἤδη ὑπάρχοντα καί γι'αὐτό ἴσως ἡ πάνσοφη φιλόστοργος μητέρα Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας κατέχουσα μακρὰ μοναστική ἐμπειρία, κατήργησε στήν πράξη, τό δεσμό καί τή χειροτονία τῶν μοναζουσῶν σέ διακόνισσες γιά πολύ αὐτονόητους μέσα στό γυναικεῖο μοναχισμό λόγους. Ἐπί τοῦ θέματος δέν ἐπιτρέπεται νά ποῦμε περισσότερα σεβόμενοι τούς σκληροῦς πνευματικούς ἀγῶνες πού ὄντως διεξάγουν οἱ μοναχές γιά τήν κατά Χριστόν τελείωσή τους. Ἐπί τοῦ θέματος "ἴσασιν οἱ μεμνημένοι".

Τὰ παραπάνω ἴσως φαίνονται ὑπερβολικά καί μεροληπτικά πρὸς κατοχύρωση τῶν θέσεών μας σέ κάποιους. ἴσασιν ὅμως οἱ μεμνημένοι... Ξέρει πάντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τί προάγει καί τί καταργεῖ. ἴσως ὁ κ. Θεοδώρου δέν ἔχει τή συγκεκριμένη ποιμαντική ἐμπειρία ἀπό τό συγκεκριμένο ἱερό μυστήριό τῆς ἐξομολογήσεως τῶν γυναικείων μοναστηριῶν καί δέν μπορεῖ ἴσως νά ἀντιληφθεῖ τό μπουρλότο πού θά μπεῖ στίς γυναικεῖες μοναστικές ἀδελφότητες με τήν ἐπαναφορά τοῦ δεσμοῦ τῶν διακονισσῶν.

Ἐνα παρόμοιο μπουρλότο θά μπεῖ καί στοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἱερούς ναοὺς, ἂν ἡ μεταπτωτική γυναικεῖα κενοδοξία (φιλήδονα ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν ποιμένων συρομένων) κορυφουμένη καταφέρει νά στήσει τὰ ὑπερφιάλα δαιμονικά λάβαρα τῆς ἐν μέσῳ τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου ἱερωσύνης καί Ἀρχιερωσύνης.